58e jaargang. — No 4. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 14 Januari 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

De waardigheid van den Landbouwer.

De mensch, zoo onder lichamelijk opzicht, als onder opzicht der ziel, en vooral door de versmelting van beide, het schoonste, het rijkste, het wonderlijkste kunstgewocht van de natuur uitmakende, bevat in zich de schoonste deugden, de schoonste hoordanigheden.

In evenredigheid der andere schepselen bezit hij ze in ruimere maat en worden deze door hem verre overtroffen. — Nogtans is er eene hoedanigheid, die door hare algemeene strekking, door de verbinding, die ze te weegt brengt op getrouwheid, standvastigheid en vastberadenheid, bijzonderlijk moet aangestipt worden, daar ze dient als leidster, als richtsnoer der andere, en deze algemeene deugd noemen we de waardigheid, de overtuiging zijner verheevenheid, in een woord 't besef zijner menschelijke waardigheid.

Bij 't scheppen van 't heelal, aan wie vertrouwde de groote Werkman deze kostbare kiem der waardigheid, de oorzaak van alle edele feiten, die in zich bevatten de veredeling en beschaving van het menschelijk geslacht ? — Schonk Hij deze kostbare gaaf aan den eersten mensch met van hem te vergen zich aan het opkomend geslacht als machtigen potentaat aan te bieden, die omringd van macht en legerscharen, zijn wil, zijn eischen kwam opdringen onder bedreiging van verwoesting en bloed te doen stroomen ? — Schonk Hij ze met hem te omringen van goud en gesteenten, schatten en weelde, om zijn wil aan te zetten tot ijdelheid, of tot de hebzucht, of tot de hardvochtigheid ?

Neen. Dezulken waren het niet, wie de kiem der menschelijke waardigheid bij zich droegen of wie ze bij het opkomend geslacht konden inplanten. De eerste man der schepping, de vredelievenden man, de afgevaardigde van den Schepper was een landbouwer, was een boer. Van hem kwam alles en kwamen alle geslachten voor; aan hem en aan d'eerstegeslachten — alle boeren — hebben onze koningen en machtigen hun ontstaan te danken ; onze beroemdheden, onze begaafden, allen komen voort van den boer ; ja, zelfs zij, de kortzichtige pronkers, de verwijfde opgesmukte waterheeren, alhoewel op den boer met misprijzen neerziende, hebben hun bestaan aan hem te danken.

Spotternij immers al wat gemakkelijk is ; 't kritiek is uiters gemakkelijk. — 't Is is aan de beste vruchten dat de wespen knagen, en dom zijn ze die iets bespotten en beknibbelen waar ze minder van kennen dan hij, dien ze durven beschimpen.

Wordt al wat edel, al wat goed is niet bespot en minachtend bejegend door kortzichtige halfweters, die in hunne hoogmoedige vooruitzettingen 't monopool denken te hebben van alle wetenschap en ondervinding en in d'onmogelijkheid zijn te begrijpen, dat al wat zij als wetenschap aanzien, er slechts de schijn van is.

Werden te allen tijde de schoonste uitvindingen, de grootste geleerden niet bespot ? — Napoleon I, hij die groote veroveraar, spotte hij niet met den Amerikaan Fulton, toen deze hem het geheim van 't eerste stoomschip kwam aanbieden ? — Zei hij niet aan zijn omgeving den rug toe te keeren, nog eens zot, zei Napoleon die met wat rook denkt de wereld anders te doen draaien.

Fulton verkocht zijn geheim aan Engeland, de aartsvijand van den keizer, en van toen af mocht Napoleon van zijn droom afzien dit land te vatten en te verovereren. En welke gevoelens moeten deze gevallen grootheid hebben bezield toen een tijd daarna, bij gevangen, op weg naar zijn levend graf, 't eiland Sta-Helena, de stoomschepen onder Engelsche vlag voor hem zag voorbijsnellen ?

Christopus Columbus, hij die zijn land een nieuwe wereld schonk, werd hij niet beschimpt, gevangen en met kettingen beladen naar zijn land gevoerd, dat hij met rijkdommen had overladen ?

Jacquard, de uitvinder der getouwen, die de Vlaanderen hebben verrijkt, wierd hij niet als waanzinnig aanzien ? Stephenson, de uitvinder der stoomijzerenwegen, werd hij niet vervolgd en miskend ?

De groote geneesheer, de uitvinder der ontleedkunde, werd hij niet voor de rechters gesleurd ? De geschiedenis is vol van zulke feiten. — Stooren we ons niet aan 't ijdel gespot van sommigen. Raadpleeg uwe waardigheid, gedenkt wie ge zijt en wat ge waard zijt.

Leg gerust het nut, dat ge uitwerkt, in de weegschaal tegenover dit van hen, die u miskennen. — Gedenkt dat het een landbouwer was, die waardig gekend werd om bij de schepping der aarde 500 millioen kilometers oppervlakte met barre gronden, met hare onmetelijke maagdelijke bosschen te ontginnen, te besproeien met zijn zweet, haar te verplichten zich aan hem te onderwerpen, zijn waardigheid te erkennen en vruchten volgens zijn wensch voort te brengen.

't Was een landbouwer, die de waters in hunne kommen dreef ; die door de effenmaking en door de peiling der gronden deze verplichtte vruchtbaar te worden, terwijl hij ten dienste aller nijverheden onschatbare schatten bloodlegde, in den grond bedolven.

't Was een landbouwer, die bewust van zijn verheevenheid, van zijn waardigheid, 't dierenrijk overwon en het machtigste en meest gevreesde dier aan zijn wil onderwierp.

En om slechts van de latere samenleving te spreken, wie zijn d'eerste ontginners van 't is gelijk welke kolonie ? — Vraagt 't aan de grooten van Amerika en elders ; vraagt aan de Vanderbilts, Goulds, Roosevelts en andere, wat hun voorouders uitoefenden, wie ze waren.

Is het niet bij den landbouwer, dat het bloed nog onverbasterd en krachtig is ? — Is 't niet bewezen, dat onze groote steden behoefte hebben aan boerenbloed en dat zij, zonder dezes gedurige vernieuwing, reeds lang uitgestorven zouden zijn.

Onderzoekt de afkomst onzer geleerste tijdgenooten ; op één die in de steden is geboren, treft men er tien aan van landelijke afkomst. — Is de landbouwer niet het eerste voorbeeld van getrouwheid aan 's lands wetten ? Houdt hij niet altijd goed en bloed ter opoffering voor recht en eigen haard ? Herinneren we ons den Boerenkrijg.

Weest dan fier, gij landbouwers, gedenkt de waardigheid van uwen stiel, de schoonste, de edelste, de eerste van allen, en blijft immer streven, op wettelijken grond, tot zijnen vooruitgang. .

BUITENLAND.

Nederland

JACHTONGELUK. — De burgemeester-secretaris van Zaamslag, de heer P. W. Wortman, was gisteren met den ontvanger, den heer J. Geelhoedt, op eendenjacht. Laatstgenoemde stelde om 6 uur voor de jacht te eindigen en hoorde daarop van de plaats, waar de burgemeester zich bevond, een schot vallen. Hij riep hem aan, doch kreeg geen antwoord.

Toen hij ging zien, vond hij den burgemeester dood liggen met verbrijzelden schedel. Bij het door de policie ingesteld onderzoek bleek dat de burgemeester door een schot uit zijn eigen geweer is getroffen. Het geweer was met den riem verward geraakt aan een paal met prikkeldraad. De burgemeester kreeg de volle lading in het hoofd en was onmiddellijk dood. De geneele gemeente Zaamslag is onder den indruk van dit ongeval.

Frankrijk

EEN DRAMA OP STRAAT. — Een bloedig drama had gisteren morgen plaats op de Place Pereere, te Parijs. Rond 1/2 8 snelde eenskaps een man naar een paar, dat de statie van den Métro verliet, en loste 4 revolverschoten op hen.

De vrouw vluchtte, maar haar gezel rolde ernstig gekwetst op den grond. Voorbijgangers snelden toe en maakten zich meester van den moordenaar, dien zij aan de politie overhandigden. 't Is een agent van 't XIe arrondissement, naar men verzekert.

De gekwetste is naar het gasthuis gebracht. De oorzaak van het drama is nog niet bekend.

— BURGERLIJK DOOPSEL. — Wij lezen in « La Croix :»

M. Coutant (van Ivry) vindt navolgers. De maire van St-Priest-la-Feuille (Creuse) Meriguet genaamd, is reeds aan zijn derde burgerlijk doopsel.

Die plechtigheden zijn niet grootsch maar belachelijk. Voor de doopsels van eerste klas — want die goede democraat houdt van klassenverdeeling — beschaduwt de nationale vlag het kind, dat met wijn, goede wijn zegt men, begoten wordt. Als stoel gebruikt de maire zijnen sluier. De plechtigheid begint met een klein sermoen tegen de passoors. Daarop verzaken peter en meter plechtig aan het clerikalism, aan zijne pomperijen en werken. En daarmee is de ritus in hoofdzaak afgeloopen.

M. Meriguet is voornemens, naar het schijnt, een leergang van burgerlijke liturgie te op nen, voor de maires uit de buurt. Aardig zal dat in alle geval zijn.

Opgepast, citoyen Coutant, men wil u den baard afdoen !

— KINDEREN-ROOVERS. — Eene moordpoging met revolverschoten werd te Parijs gepleegd op een 14-jarig kind door andere kinderen.

Het slachtoffer is de jonge Georges Macgret, welke met nieuwjaar van zijne moeder een geldbeugel en eenig geld had gekregen. De jongen wilde in den nanoen een cinematograaf binnengaan.

Toen hij wilde betalen, zag hem een 10-jarige knaap met het geld en ontrukte het aan Georges Macgret. De dief kon vluchten.

Te huis vertelde Georges Macgret alles. Kort nadien zond zijne moeder hem op boodschap en pas had hij alsdan een bakkerswinkel verlaten, of een andere jongen loste op hem een revolverschot, en het kind werd aan de ruggegraat gewond. Het moet een medeleerling van het kind zijn. De arme jongen wordt thans in het gasthuis verpleegd.

— DE BEWAARDERS DER KERKELIJKE SCHATTEN. — In den schat eener kerkfabriek bij Limoges (Frankryk), na den inventaris toevertrouwd aan den maire, bevond zich een heiligenbeeldje uit de XIe eeuw, van onschatbare kunstwaarde, naar hij schijnt. De maire dacht dat men het evengoed met eene kopij kon stellen als met het oorspronkelijke, en hij liet door een artist het beeldje nameken, sloot de kopij in de brandkas en trok met het oorspronkelijke naar Brussel, waar hij het verkocht voor 41,000 fr. Dezer dagen echter was het 't feest van dien heilige en men had het beeld in de kerk noodig. Toen ook bemerkte men nog slechts eene kopij te bezitten. De maire is aangehouden en heeft alles bekend. De politiecommissaris van Limoges is nu te Brussel, om het beeldje op te zoeken.

— EENE MISDAAD. — Eene bloemenmaakster van Rysel (Frankrijk), zekere Leonie Damery, die nog al een lichten levenswandel leidde, is in hare woonkamer, waar men haar vrijdagavond met een man had zien binnengaan, vermoord gevonden.

Na een eerste onderzoek heeft het parket den veldwachter van Lys-lez-Lannoy, Trouteseaux, een vriend van Damery, aangehouden.

Later is een agent der veiligheid, Dufour genaamd, ook vriend van de vermoorde, voorloopig in zijn ambt geschorst. Leonie Damery droeg gewoonlijk in eene broche het portret van Trenteseaux of dat van Dufour. De policie heeft die portretten niet kunnen terugvinden. 't Is juist de verdwijning van die twee portretten, die de aandacht heeft opgewekt.

Duitschland

STOOMBOOT VERGAAN. — Men vermoedt dat de stoomboot « Berlin », varende van Sunderland naar Stettin, schipbreuk heeft geleden.

Het schip had eene bemanning van 37 koppen aan boord en was in de maand November naar Stettin vertrokken.

De stoomboot is vergaan tijdens een tempeest in de Noordzee.

Op de kust is eene flesch aangespoeld, bevattende een briefje, geteekend door kapitein Schmidt, van de « Berlin », op 12 November, en luidende als volgt: « Alle hoop is verloren. »

— EEN CONCERT BELET. — Zondag avond gaf de maatschappij « La Lorraine Sportive » te Metz, een concert voor zijne eereleden. Toen de voorzitter het woord nam in 't Fransch om de aanwezigen welkom te heeten, trad de policie vooruit en verklaarde de vergadering, die oorspronkelijk was en in strijd met de Duitsche wet op de bijeenkomsten, te ontbinden. Iedereen werd verzocht naar huis te gaan.

Er ontstonden hevige betoogingen, maar de policie hield stand en onder hevig protest verliet het talrijk publiek de zaal.

Italië

De sneeuwstormen. — De sneeuwstormen blijven oorduren in Italië. Talrijke treinen zijn in den sneeuw blijven steken. Het duurde 2 dagen, alvorens de wegens tusschen Plaisance Parma en Milan opnieuw bruikbaar waren.

In niet verwarmde spoorwegrijtuigen bleven 150 reizigers gedurende 20 uren in het naakte veld door de sneeuw ingesloten.

In de provincie Palermo ligt de sneeuw ongeloofbik dik ; telegraal- en telefoondraden zijn allerwege vernield.

Thans is ook de spoorbaan van Milan naar Lodi, waar de sneeuw 72 cent. dik lag, vrij gemaakt. De spoorbanen in Apennin en Abruzzen zijn door de dikke sneeuwslag onbruikbaar.

In den omtrek van Teresi zijn de wolven verschenen ; zij hebben talrijke schapen verslonden.

Zwitserland

MOORDENDE SNEEUWAFSTORTING — *Vijf man bedolven.* — Te Rionthal waren gisteren morgend vijf inwoners bezig te Scharnachtal hout te kappen in de bosschen, gelegen in de bergen, toen zij overvallen werden door eene sneeuwafstorting. Talrijke redders gelukten erin nog één persoon levend van onder de sneeuw te halen.

Amerika

EEN SCHOONE ERFENIS. — De New York verneemt uit Washington dat den voorzitter van het Huis van Afgevaardigdigden aldaar, oom Joe Canon, een onverwacht buitenkansje zal ten deel vallen. Een advocatenfirma te Calcutta heeft aan canon doen weten, dat eene dame, die daar zieh ligt en geen half jaar meer kan leven, aan den Amerikaansche staatsman 2,500,000 dollars zal nalaten. Canon had vroeger in vriendschapsbetrekking gestaan tot een man die naar Engelsch-Indië was gegaan en daar fortuin had gemaakt. Deze liet zijn vermogen na aan de weduwe, onder voorwaarde, dat zij er het vruchtgebruik van zou genieten, maar het fortuin zelf op haar beurt zou nalaten aan Canon.

— EENE MISDAAD. — Te Caney, eene kleine stad in Zuid-Kansas, is Zaterdag een schokkende misdaad gepleegd. Twee bejaarde millionairs, de 70 jarige Tauskett en de 65 jarige Neels leefden met elkaar in onmin. Beiden beweerden heerser te zijn van eenzelfde rijk petroleerrein in Kansas. Neels vroeg ten slot aan zijn mededinger om in een bepaald hotel de zaak nog eens te komen bespreken.

De oude heer ging op het voorstel in ; maar daar bij onder den indruk verkeerde, dat zijn mededinger hem vroeger eens had willen vermoorden, ging hij gewapend. Bij het onderhoud, dat zonder getuigen plaats vond, schoot Truskett den ander dood. Zelf kwam hij de daad aangeven. Hij zegde dat Neels eene beweging had gemaakt, die hem deed vermoeden dat hij Neels, hem wilde dooden. Toen had hij uit doodsangst zelf geschoten.

Het onderzoek van de policie leerde echter, dat de verslagene ongewapend was geweest.

— VERGIFTIGINGSPROCES. — Wij hebben vroeger het een en ander gemeld over het proces dat was ingespannen tegen de echtgenoote (en vroegere diensbode) van den millionair Schenck, grootaandelaar in varkensvleesch te Wheeling, in West-Virginië, die — naar gemeend wordt — bijna door zijne vrouw was vergiftigd.

De dame bevindt zich reeds geruimen tijd in voorloopige hechtenis, en eergisteren is de zaak voor het eerst voor geweest, maar verder dan de samenstelling der jury is men niet gekomen. De belangstelling van het publiek, vooral van de dames, voor deze moordzaak is overgroot ; er is om plaatsen in de zaal gevochten. Deze belangstelling valt voor een deel te verklaren uit het feit, dat bij het publiek de verdenking bestaat, dat de heele vergiftigingszaak feitelijk een komplot is tegen de beschuldigde. De verwanten van Schenck, den varkensslager-millionair, die bijna vergiftigd zou zijn, zijn er verwoed over, dat de voormalige dienstbode zich in de familie is komen uringen en wilden haar de Schenck-millioenen niet geven, die bij het overlijden van den slachter zullen vrijkomen. Moest die opvatting de juiste zijn, dat namelijk hier een komplot bestaat van de familie tegen Mevr. Schenck, dan zal dat ter terechtzitting wel aan het licht komen. Schenck gelooft zelf aan de schuld van zijne vrouw.

— GEWELDIGE BRAND. — In den nacht van zaterdag op zondag, werd in de Basse-Wezstr., te Luik, een werkhuis in asch gelegd. Daar woont, ten huize n° 82, schrijnwerker Tabier ; achter zijne woning, ligt het werkhuis. Rond half vijf, zagen voorbijgangers er vlammen uit opstijgen. Zij gaven 't alarmsein. De pompiers van den post der Amercœurbrug, weldra gevolgd door die van de Middenpost, onder het bevel van kommandant Dournal, en luitenant Rotta, kwamen toegesneld, en bestreden het vuur met verscheidene spuiten ; na veertig m. waren zij hetzelve meester. Van het werkhuis en het hout, dat erin lag, is niets overgebleven. De aanzienlijke schade is door verzekering gedekt. De oorzaak van den brand is onbekend.

HERSTAL — DOODELIJK ONGELUK. — Dinsdag morgend daalde de Italiaansche mijnwerker Jan Asseari, 44 jaar, in de koolmijn neder op 470 m diepte. Beneden gekomen, bemerkte hij dat hij zijn gereedschap vergeten had. Hij liet zich weder ophalen, en toen hij terug beneden daalde, werd hij tusschen de wanden verpletterd en de ledematen vermorzeld en op den slag gedood.

— INSTORTING. — Gisterennamiddag, had er eene instorting plaats ter koolmijn « Petite Bacnure » te Herstal. Een jong werkman, met name Jan V., werd er onder bedolven. Toen men hem gered had, bestatigde men eene breuk der rechterzij en verwoondingen over het gansche lichaam. Na verzorging werd hij naar zijne woning gevoerd.

VIERSET-BARSE — DURE VERSTROOIDHEID — Eene rentenierster onzer gemeente, mevr. S., begaf zich naar Hoei met een bundel papieren, die nagenoeg eene waarde hadden van 9000 fr. Nauwelijks was zij uit den trein gestapt, of zij bemerkte dat zij haar kostbaar pak op de bank had laten liggen. Men telegrafeerde naar verscheidene staties, doch men heeft het niet meer teruggevonden. Mevrouw S., heeft eene klacht ingediend bij het Parket.

BRUSSEL — Twee policieagenten, door een kleinen knaap geroepen, vonden in een huis der Eetwarenstraat eene vrouw in een grooten bloedplas uitgestrekt. Zij had een messteek achter het oor bekomen en verloor overvloedig bloed. Het oor was bijna heelemaal afgesneden. Het slachtoffer, vrouw Demulder, werd onmiddellijk naar het St-Jansgasthuis gebracht, terwijl de brutale man, een boodschapper, naar het policiebureel geleid werd. Uit het onderzoek bleek dat vrouw Demulder afwezig was, toen haar man thuis kwam. Bij hare terugkomst ontstond er eene hevige woordenwisseling, en Demulder, ten toppunt van woede, had een mes gegrepen en zijne vrouw een steek toegebracht.

— JUWEELENDIEFSTAL OP DEN TREIN. — Mevr. de Menten de Horne, wonend Troonstraat, 205, te Brussel, was dinsdag naar Luik gereden en had daar verscheidene juweelen aangekocht, onder andere een ring met brilijanten eener waarde van 6000 fr. een ander van 1500 fr. een van 2500 fr. eene dookspeld met parelen en diamanten van 1500 fr. evenals een juweel in platien, versierd met edelgesteenten en 8000 fr. waard. Deze juweelen bevonden zich in eene kartonnen doos drageend de firma Wolfers, juwelier te Luik.

Uit den trein stappend aan de Noordstatie, stelde mevrouw de Menten vast dat de doos, de juweelen bevattend en die zij naast haar had geplaatst, was verdwenen.

Aanklacht werd ingediend, maar tot heden heeft men nog geen spoor over den dader van dezen stoutmoedigen diefstal.

— GEVOLGEN VAN DEN VERLOREN MAANDAG. — Maandag avond werd Jozef Verbinst, dagloonner, wonende Werfstraat, die dooddronken was, in de Lakenstraat, door een tramrijtuig omgeworpen en door de schutijzers medegesleept.

Vanbinst die over gansch het lichaam erge wonden bekomen had, werd naar het St-Jansgasthuis gebracht.

Dinsdag morgend, rond 2 ure, vond eene policieronde in de Vredestraat, te Elsene, Jules Marchenier, schildersgast, wonende te Waver, die dooddronken was, in eenen grooten bloedplas op het gaanpad liggen.

Op den Waverschen steenweg, viel Rolat, schildersgast, wonende Dillenstraat, van het gaanpad, brak zich het rechterbeen en had eene erge wonde aan het hoofd.

Dinsdag morgend, rond 4 ure, werd Filiep

GEBRANDMERKT

9de vervolg

Lionel was van de wittebroodsweken niet zóó spoedig ontgoocheld. Aanvankelijk was hij nog altoos de verliefde minnaar, die aan de voeten ligt zijner godin. Want eene godin was Phyllis in zijne oogen, niet slechts lichamelijk, maar ook in geest en zeven. Hij zag in haar geen smet of blaam, geen feiltje en geen vlekje. Haar de zijne te weten en met haar zijn leven te mogen leven, dit leek hem al wat zijn hart begeeren kon. Oprecht en waarachtig hield hij hare schoonheid voor iets weergaloos, en hij werd nimmer moede haar aan te staren, zonder daarbij de behoefte te voelen tot spreken. Het fluisteren van bewonderende en aanbiddende woordjes in hare ooren was hem genoeg.

Maar na enkele dagen begonnen zachtjes aan de schellen hem van de oogen te vallen, en hij begon te bespeuren dat zijne godin een stekelig humeur en een scherpe tong bezat, indien het een of ander haar niet naar den zin was. In het eerst schreef hij dit toe aan « zenuwen » en het nog ongewóne van den toestand ; maar gaandeweg deed hij de overtuiging op, dat 't « natuur » was. En zoo meende hij verder ook te ontdekken, dat eene onbegrensde zelfzucht den grondtrek vormde van Phyllis karakter, hoewel hij te redelijk was om 't voor zich zelf te bekennen.

Het bedenkelijkste echter was hem haar zucht tot verkwisting. Niets kon zij zien zonder het te willen koopen, onverschillig tot welken prijs — een overgeerld trekje van haar vader. De juwelierswinkels in de rue de la Paix ordenden over haar eene onweerstaanbare betoovering ; en na verloop van een veertien dagen ontdekte Lionel dat hij in dien korten tijd bijna méér had uitgegeven dan in heel de rest van zijn leven bevoren, en dat hij reeds een aardig gat geslagen had in het gedurende zijne minderjarigheid bespaarde. In zijne verzotheid kon hij haar niets weigeren ; trouwens, een weigering vooroorzaakte terstond eene uiterst onaangename pruilerij. Nu Phyllis goed en wel getrouwd was, spaarde zij in 't minst niet meer haar mans gevoegheid. Stond haar zin niet naar minnekoozen, dan wees zij zijne verliefde opwellingen af ; en andere malen, wanneer zij iets van hem gedaan wilde krijgen, streelde zij hem.

Maar Lionel was niet gek ; ondanks zijn zwakke karakter ; en op een goeden dag voelde hij dat het tijd werd om eens een mond open te doen. Het gebeurde na het tweede ontbijt, dat gevolgd was op een bijzonder dure expeditie van winkelen.

— Kindlief, begon hij zoo losweg, eene sigarette aanstekend — ge weet wel dat ik alles voor u over hebben dat mijn liefste wensch is al uwe wenschen te bevredigen. Maar wij moeten elkaar klaren wijn schenken. Ik ben namelijk niet zóó rijk, als gij u schijnt te verbeelden.

Phyllis vatte vuur, wel wetende wat er op de komst was.

— Nu dan, voer Lionel luchtig voort — wij hebben op dit huwelijksreisje, of in het begin er van, eene heele som geld uitgegeven. Maar aangezien het iets is, dat maar éénmaal in ons leven gebeurt, zoo behoeven wij nu op een kleintje niet te zien. Mijn inkomen bedraagt in het geheel niet meer dan tusschen de zeven-en-achtduizend pond 's jaars ; en de Hall kost mij een heel stuk geld aan onderhoud. Gij, in uw lieve, onpraktische kopje, hebt geen denkbeeld van de waarde van geld. Dus moet ik tot u praten als een vader. Kort en goed, wij hebben nu al de grootste helft van mijn jaarlijksch inkomen uitgegeven voor juweelen, lappen en allerlei larifari. Dus moeten wij nu een beetje remmen.

— Ik dacht niet dat ge zoo laag waart om mij dit voor de voeten te werpen, snibde Phyllis, rood als vuur.

— Sla zoo'n toon niet aan, beet haar man haar toe. Ge weet zelf wel dat het niet waar is, wat ge zegt. Ik heb met plezier al die dingen voor u gekocht ; maar op die manier kan het niet voortgaan.

— Geluktig zal ik over een paar jaren geld van mij zelf hebben, zegde Phyllis uit de hoogte. Maar dat zult ge zeker ook onder uw beheer willen nemen, he ?

Met groote moeite hield hij zijne drift in, zich op de lip bijtend.

— Ge hebt geen reden om zóó tegen mij te spreken, kind, zegde hij met geforceerde kalmte. Ik ben waarachtig geen vrek ; maar evenmin ben ik een Monte Christo. Als ge uw geld krijgt, dan kunt ge er mee doen wat ge verkiest. Maar met mijn inkomen moet ik het scheepje boven water houden ; en — ge kunt zeggen of denken wat ge wilt — ik ben niet van plan ons fortuin en ons geluk op de flesch te helpen door eene zotte overdenbalkgooierij. Vóór ons huwelijk heb ik eene som opzij gezet, zoo veel als het hijden kon ; en die moet minstens voor uw kleeren en uw private uitgaven volstaan. Dat wilde ik u maar even zeggen.

Phyllis zette een gezicht als een onhebbelijk schoolkind, dat eene berisping ontvangt.

— Om behoorlijk, overeenkomstig onze positie, te kunnen leven, voer Lionel heel bedaard voort, moet ik met mijn inkomen een beetje verstandig omspringen, — zooals ge wel begrijpen zult. En gij moet mij daarbij helpen.

— Dat wil zeggen, dat ik het automobieltje niet krijg ? vroeg Phyllis op den man af.

Zij had namelijk haar hart gezet op een Fransch karretje, zoo sierlijk als een stuk speelgoed, dat zij dien morgen had gezien.

— Neen, kindje, dat zal niet gaan, antwoordde Lionel, zacht maar beslist. Eerlijk gezegd, de bruine kan 't niet trekken ; en onze kar thuis is ook goed genoeg.

— Och wat ! Die pilmpe Engelsche karren ! riep nu Phyllis valsch. Het zijn monsters, bij de Fransche vergeleken.

— Onzin, kind, suste haar man. Maar Phyllis liet hem niet aan het woord komen.

— Ik had het wel kunnen denken ! riep zij heftig rood van drift en met opeengeklemde lippen. Ik heb u altoos voor gierig gehouden ; maar ik had niet gedacht dat ge zóó spoedig al uw zakken zoudt dichtknoopen !

En daarop volgde hun eerste echte krakeel, met driftige woorden van weerszijden. Het duurde wel uren vóór de vrede uiterlijk uitbans was hersteld ; maar ondanks de verzoening bleef aan beide kanten de herinnering van het gebeurde voortsmeulen. Phyllis kreeg het karretje niet, waarnaar zij hunkerde ; en zij haatte Lionel om hare nederlaag. Hij, van zijnen kant, had een hevige ontgoocheling ondergaan ; maar toch wilde hij nog niet het ergste van zijn vrouwtje gelooven, en met den goeden wil van een verliefde zocht hij haar gedrag te vergoeilijken. Toch moest hij bij zichzelf bekennen, dat de wittebroodsweken niet zoo volmaakt zalig uitvielen als hij wel had verwacht, en hij zocht zich te troosten met de gedachte, dat het thuis beter wezen zou. Dus begon hij naar huis te verlangen, hartelijk ben van Parijs.

Iets anders nog, dat hem dwars zat, was mevrouw Chichele's stilzwijgen. Hij had verwacht dat zij aan Phyllis schrijven zou en dat er dan eene algemeene verzoening zou volgen. Maar, behalve dat zij de koffers verzond, gaf zij taal noch teeken van zich. Lionel had gewild dat Phyllis aan haar schreef ; maar daartoe was zijn vrouwtje heel niet te bewegen. Verder was hij er niet op teruggekomen. Maar toch hinderde hem deze zaak.

Kort na zijn huwelijk had hij het gesprek gebracht op Phyllis ouders, met de kluchtige opmerking, dat hij geen schoonmoeder had om tusschen hem en zijne vrouw kwaad bloed te zetten. Daarop had Phyllis naar waarheid gezegd dat zij noch haren vader, noch hare moeder ooit gekend had. Hiermee nam Lionel genoegen. Hij was niet nieuwsgierig, en de zaak interesseerde hem niet bijzonder. Hij was, kortom, even dwaas en kortzichtig, als de meeste mannen in den eersten roos van verliefdheid plegen te zijn.

VIII.

Nog dagen lang na het krakeel, ofschoon het schijnbaar was bijgelapt, bleef de toon ietwat stroef, en Phyllis bleek lusteloos. Lionel trachtte hare belangstelling te wekken voor de bezienswaardigheden van Parijs. Maar dit lukte niet. Evenmin kon hij haar humeur verbeteren met uitstapjes naar Fontainebleau en in de omstreken. Zij sleet het grootste deel van den dag in hare kamer met hare Fransche kamenier, het eene toilet na het andere aantrekkend en zich met het opmaken van haar haar, maar er tot hare eigene voldoening dan tot die van Lionel, bezighoudend.

Wanneer zij gingen rijden of wandelen, ontzegde hij haar niets. Maar het gekibbel over het automobieltje had haar geleerd dat zij niet te ver moest gaan.

De dagen waren niet zonder kleinere kijfpartijtjes. Phyllis deed trouwens niet de geringste moeite om dare prikkelbaarheid te verbergen of haar humeur in bedwang te houden. Het scheen haar niets te kunnen scheelen, Lionel, dagelijks al meer ontgoocheld, begreep de verandering niet. En zoo werd de breuk al wijder en wijder.

Tegen het einde van de derde week stelde Lionel voor dat zij naar huis zouden gaan ; en Phyllis, die nu van Parijs genoeg had en alweer hunkerde naar eene verandering, stemde toe.

— Wat voor een goed is Bawndon Hall ? vroeg zij. Zóó heette namelijk het landgoed waar Lionel woonde. En hoe ver ligt het van Londen ?

— Zoowat vijf-en-dertig mijlen, antwoordde hij, eenel op hare tweede vraag. En daarop begon hij eene gloeiende schildering te geven van het huis dat hem dierbaar was.

— Maar, bracht Phyllis in het midden, om over zijn geestuurlijk wat koud water te gieten — het goed is toch nog niet zoo heel lang in uw familie geweest — wel ?

— Neen, antwoordde hij rondweg. Mijn vader heeft het eerst van Lord Bawndon gekocht toen hij zijne dochter trouwde, die mijne moeder werd. Mijne moeder stierf bij mijne geboorte, en mijn vader vijf jaar later. Als hij maar een weinig langer had mogen leven, dan zouden voor mij de vooruitzichten heel wat beter zijn geweest. Nu kochten mijne vennooten mij uit de firma, en het goed zelf verminderde sterk in waarde, zoodat het, bij de kwijning in den landbouw, niet eens zijne eigen onkosten opbracht. Maar ik ben aan het oude gedoe erg gehecht, en de jachtgelegenheid is prachtig.

— O zoo ? zegde Phyllis. Dan zal het in den jachttijd wel niet aan gasten behoeven te ontbreken. Hoeveel kunnen wij er bergen ?

— Er zijn zoowat twintig slaapkamers, antwoordde Lionel. Ja ja, het is geen kleinigheid. Gij hebt geen gedacht wat het alles een geld kost, om het behoorlijk in orde te houden.

Phyllis krulde hare lip. Zij had een hekel aan alle toespelingen op bezuiniging, en zij was van plan, zoodra zij zelf de teugels van het bewind in handen zou hebben, de poppen aan 't dansen te zetten. Niets was minder haar bedoeling, dan met Lionel een leventje van Philemon en Baucis te gaan leiden in een groote, ledige barak van een huis. Dus, hoe eer zij er been ging, hoe beter, om tegen het naderende jachtseizoen de noodige partijen te kunnen op touw zetten.

Daarom, nu het in hare kraam paste, schikte zij zich heel gedwee naar haar mans wenschen, en tegen het einde van de derde week verlieten zij Parijs, beiden in hun schik bij het uitzicht op eene verandering van tooneel.

Na in Londen overnacht te hebben, snelden zij den volgenden namiddag naar Bawndon.

Van hunne aankomst was in de buurt heel weinig bekend geworden, zoodat er van den kant der pachters geen formeele welkomsbegroeting plaats had — tot groote teleurstelling van Phyllis, die er op gerekend had voor de menschen eens in al hare glorie te paradeeren.

— Ik hoor van Cox, den agent, vertelde Lionel haar, dat mijne pachters ons met een huwelijksgeschenk wilden vereeren ; maar dat zij ons niet zoo spoedig al terug verwacht hadden. Dus zullen wij wel, zoodra wij klaar zijn, eene tuinpartij of iets van dien aard moeten geven. Ik had hun geschreven dat zij geen drukte behoefden te maken voor onze thuiskomst.

Het werd Phyllis alweer klaar hoe volslagen verschillend Lionel en zij in hunne levensopvatting waren. Maar het scheen haar niet noodig, hem dit te zeggen.

De bedienden, onder aanvoering van de huishoudster en den bottelier, stonden geschaard in de vestibule, vereerden hun als geschenk met een stuk zilvergoed, waarbij Phyllis, tot Lionel's voldoening haar beste beentje vóór zette en wel heel gratielijk de rol speelde van minzame chatelaine.

En daarop ging zij het huis bezichtigen, alles monsterend met een critischen blik.

Het park was lief en vond genade in hare oogen. Maar het huis scheen haar ouderwetsch, nuchter, niet bijzonder groot — kortom, het viel haar in alle opzichten tegen. Evenwel, er waren dieftige vertrekken in — vooral 't groote salon en de leeskamer, die beide met hooge vensters aan het terras lagen.

(*'t Vervolgt.*)